

DÉZSI ZOLTÁN

AMIT AZ ANGYAL
ITTHAGYOTT

Versek



Pallas-Akadémia Könyvkiadó
Csíkszereda, 2008

Székely világ

Komótosan lépdelt, szinte fel sem nézett.
Keményen szorítá a hideg fejszevéget,
Csizmája a havat halkán ropogtatta,
Útját még az Úr is arra igazgatta.
Mikor végre megállt, lassan körülnézett,
Tudta, hogy itt leli a ledőlt favéget.
Leült, a tarisznyát két térdére tette,
Mit pakolt az asszony, féltve elővette.
Bicskáját kivette a lájbi zsebéből,
Jövel Jézus, mondta szívének mélyéről.
Aztán, amíg evett, csodálta a tájat,
Szebbet a Nagy Isten kedvében csinálhat.
Sugár magas fenyők vették körül végig,
Csillagkoronájuk magaslott az égig.
Amott a tisztásról széles ösvény nyílott,
Lejjebb a forrásnál szarvas csorda ivott.
Mozdulni nem mozdult, a bicskát letette,
A nap is rásütött, ajándékát vette.
Felnézett az égre, az Urat kereste,
Nyugalom és áldás lelkét körülvette
Csomagolni kezdett, csendesen felállott,
Indulnia kellett, a hó pilinkázott.
Felgyorsítá léptét, elérni a szállást,
A felébredt szellő nem ígért megállást.
Végre fönn a csúcson – már a nap is fázott –
Most már omlott a hó, ruhája átázott.
Még csak néhány lépés és bent van a házban,
Még egyszer visszanéz, mintha csodát várna.
Csodát vagy tüneményt, amilyent ma látott,
Isten áldásával a székely világot.